A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2022. április 7.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Joghatóság, valamint a határozatok elismerése és végrehajtása polgári és kereskedelmi ügyekben – 1215/2012/EU rendelet – Hatály – A 2. cikk a) pontja – A »határozat« fogalma – Harmadik államban hozott határozat rövid és kontradiktórius vizsgálatát követően másik tagállamban kibocsátott fizetési meghagyás – 39. cikk – A tagállamokban való végrehajthatóság”

A C-568/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2020. november 2-án érkezett, 2020. szeptember 23-i határozatával terjesztett elő a

J

és

a **H Limited**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök, N. Jääskinen, M. Safjan (előadó), N. Piçarra és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– J képviseletében C. Straberger Rechtsanwalt,

– a H Limited képviseletében S. Turic Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében J. Möller, M. Hellmann és U. Bartl, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– az Európai Bizottság képviseletében M. Heller és H. Leupold, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. december 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.) 1. cikkének, 2. cikke a) pontjának, 39. cikkének, 42. cikke (1) bekezdése b) pontjának, valamint 45., 46. és 53. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a J és a H Limited között a High Court of Justice (England & Wales) (felsőbíróság [Anglia és Wales], Egyesült Királyság; a továbbiakban: High Court) által Jordániában hozott két ítélet alapján kibocsátott fizetési meghagyás ausztriai végrehajtása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

3 Az 1215/2012 rendelet (4), (6), (26) és (34) preambulumbekezdése kimondja:

„(4) A joghatóságra és a határozatok elismerésére vonatkozó nemzeti jogszabályok között fennálló egyes különbségek akadályozzák a belső piac megfelelő működését. Kulcsfontosságúak a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatósági összeütközésre vonatkozó szabályok egységesítésére, valamint az egyes tagállamok által hozott határozatok gyors és egyszerű elismerésének és végrehajtásának biztosítására irányuló rendelkezések.

[…]

(6) A polgári és kereskedelmi ügyekben hozott határozatok szabad mozgásának biztosítása érdekében szükséges és célszerű, hogy a joghatóságra, valamint a határozatok elismerésére és végrehajtására vonatkozó szabályokat kötelező és közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktus rendezze.

[…]

(26) Az igazságszolgáltatás működése iránt az [Európai] Unióban táplált kölcsönös bizalom indokolja azt az elvet, hogy a tagállamokban hozott határozatokat automatikusan, bármilyen külön eljárás nélkül minden tagállamban elismerjék. Ezenkívül a határokon átnyúló jogviták időigényének és költségeinek csökkentése érdekében indokolt a címzett tagállamban való végrehajtás előtti végrehajthatóvá nyilvánítás eltörlése. Ennek eredményeként egy tagállam bíróságai által hozott határozatot a végrehajtás szempontjából úgy kell tekinteni, mintha a címzett tagállamban hozták volna.

[…]

(34) Biztosítani kell [a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o.), amelyet a későbbiekben az új tagállamok ezen egyezményhez való csatlakozásáról szóló egyezmények módosítottak (a továbbiakban: 1968. évi Brüsszeli Egyezmény)], a [polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.; helyesbítések: HL 2006. L 242., 6. o., HL 2011. L 124., 47. o.)] és e rendelet közötti folytonosságot, ennek érdekében átmeneti rendelkezéseket kell megállapítani. Ugyanez a folytonossági követelmény vonatkozik az 1968. évi Brüsszeli Egyezménynek és a helyébe lépő rendeleteknek az Európai Unió Bírósága általi értelmezésére is.”

4 E rendelet 1. cikkének (1) bekezdése szerint:

„E rendeletet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni a bíróság jellegére való tekintet nélkül. Ez a rendelet nem terjed ki különösen az adó-, vám- vagy közigazgatási ügyekre, vagy az államnak a közhatalmi jogosítványai gyakorlása *(acta iure imperii)* során végrehajtott intézkedéseire vagy mulasztásaira vonatkozó felelősségre.”

5 Az említett rendelet 2. cikke előírja:

„E rendelet alkalmazásában:

a) »határozat«: valamely tagállam bírósága által hozott bármely határozat, elnevezésére való tekintet nélkül, beleértve az ítéletet, a végzést, a határozatot vagy a végrehajtási intézkedést, valamint a költségeknek és kiadásoknak a bíróság tisztviselője általi meghatározásáról szóló határozatot.

A III. fejezet alkalmazásában a »határozat« magában foglalja azon ideiglenes intézkedéseket – beleértve a biztosítási intézkedéseket is – amelyeket az ügy érdemi elbírálása tekintetében e rendelet alapján joghatósággal rendelkező bíróság hozott. Nem foglalja magában az olyan ideiglenes intézkedéseket – beleértve a biztosítási intézkedéseket is –, amelyeket az ilyen bíróság az alperes idézése nélkül hozott, kivéve, ha az intézkedést tartalmazó határozatot a végrehajtást megelőzően kézbesítették az alperesnek;

[…]

d) az »eredeti eljárás helye szerinti tagállam«: az a tagállam, amelyben az esettől függően a határozatot meghozták, a perbeli egyezséget jóváhagyták vagy megkötötték, illetve a közokiratot az alaki követelményeknek megfelelően kiállították vagy bejegyezték;

e) »címzett tagállam«: az a tagállam, ahol a határozat elismerésére hivatkoznak, illetve ahol a határozat, a perbeli egyezség vagy a közokirat végrehajtását kérték;

f) »eredetileg eljáró bíróság«: az a bíróság, amely meghozta azt a határozatot, amelynek elismerésére hivatkoznak, vagy amelynek a végrehajtását kérik.”

6 Ugyanezen rendelet 39. cikke kimondja:

„A valamely tagállamban hozott, az adott tagállamban végrehajtható határozat egy másik tagállamban is végrehajtható anélkül, hogy azt végrehajthatóvá kellene nyilvánítani.”

7 Az 1215/2012 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése a következőképp rendelkezik:

„Egy adott tagállamban hozott határozatnak egy másik tagállamban történő végrehajtása céljából a kérelmezőnek a hatáskörrel rendelkező végrehajtó hatóság rendelkezésére kell bocsátania az alábbiakat:

a) a határozat egy példánya, amely megfelel a hitelesség megállapításához szükséges feltételeknek; valamint

b) a 53. cikk alapján kiállított tanúsítvány, amely igazolja, hogy a határozat végrehajtható, valamint a határozat kivonata és adott esetben a visszakövetelhető perköltségekkel és a kamat kiszámításával kapcsolatos információk.”

8 E rendelet 45. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Valamely fél kérelmére a határozat elismerését meg kell tagadni, amennyiben:

a) az ilyen elismerés nyilvánvalóan ellentétes a címzett tagállam közrendjével (ordre public);

[…]”

9 Az említett rendelet 46. cikke értelmében:

„Annak a személynek a kérelmére, akivel szemben a végrehajtást kérték, a határozat végrehajtása a 45. cikkben említett okok egyike alapján tagadható meg.”

10 Ugyanezen rendelet 52. cikke ekképp rendelkezik:

„A valamely tagállamban hozott határozatot érdemben semmilyen körülmények között sem lehet felülvizsgálni a címzett tagállamban.”

11 Az 1215/2012 rendelet 53. cikke a következőképpen szól:

„Az eredetileg eljáró bíróság az I. mellékletben található formanyomtatvány felhasználásával bármely érdekelt fél kérelmére kiállítja a tanúsítványt.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 A High Court a 2019. március 20-i fizetési meghagyással arra kötelezte J-t, aki Ausztriában lakóhellyel rendelkező természetes személy, hogy a H Limited banknak jordániai bíróságok által 2013. május 3-án és május 20-án hozott két ítélet végrehajtásaként fizessen meg 10 392 463 amerikai dollár (USD) (hozzávetőleg 9 200 000 euró) kamatokkal és költségekkel növelt tőkeösszeget. Ezenkívül a High Court kiállította az 1215/2012 rendelet 53. cikke szerinti tanúsítványt.

13 A H Limited e fizetési meghagyás végrehajtását kérte a Bezirksgericht Freistadt (freistadti kerületi bíróság, Ausztria) illetékességi területén az 1215/2012 rendelet alapján, többek között az e rendelet 53. cikke szerinti tanúsítvány benyújtásával.

14 A Bezirksgericht Freistadt (freistadti kerületi bíróság) 2019. április 12-i végzésében a High Court 2019. március 20-i fizetési meghagyása alapján és az 1215/2012 rendelet alkalmazásával engedélyezte a H Limitednek, hogy hajtsa végre a fizetési meghagyást a 9 249 915,62 euró kamatokkal és költségekkel növelt összegű követelés teljesítésének végrehajtása érdekében. E bíróság többek között megállapította, hogy a High Court előtti eljárás megfelelt a kontradiktórius eljárás elvének.

15 A J által e 2019. április 12-i végzés ellen benyújtott fellebbezést a Landesgericht Linz (linzi regionális bíróság, Ausztria) 2020. június 22-i határozatával elutasította. A fellebbviteli bíróság, miután megállapította, hogy a High Court 2019. március 20-i fizetési meghagyása az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti határozatnak minősül, hangsúlyozta, hogy az e rendelet 53. cikke szerinti, a H Limited által benyújtott tanúsítványt illetően nem merültek fel olyan aggályok, amelyek az elismerés említett rendelet 45. cikke szerinti megtagadási okainak valamelyikére utalnának.

16 J felülvizsgálati kérelmet nyújtott be az Oberster Gerichtshofhoz (legfelsőbb bíróság, Ausztria), a kérdést előterjesztő bírósághoz.

17 Ez utóbbi bíróság úgy véli, hogy a kétszeres végrehajtás kizárásának elve azokra a kötelezést tartalmazó határozatokra is vonatkozik, amelyeket valamely tagállami bíróság külföldi ítélet végrehajtása iránti kereset alapján hozott, amennyiben a jogerősen megállapított követelés alapjául szolgáló jogviszonyt az ügyben érdemben nem vizsgálják. Az alapügyben szóban forgó határozat tehát nem tartozik az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti „határozat” fogalma alá.

18 Ilyen esetben az általános végrehajtási feltételek e rendelet alapján történő bírósági felülvizsgálata nem kizárt. Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a végrehajtó tagállam ellenőrizheti az 1215/2012 rendelet 53. cikke szerinti tanúsítványban szereplő adatokat oly módon, hogy az adós hivatkozhat arra, hogy a végrehajtás feltételei nem állnak fenn, mivel az e rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti határozat nem áll rendelkezésre, vagy az említett rendelet nem alkalmazható.

19 E bíróság azonban megjegyzi, hogy az uniós jog helyes alkalmazása nem annyira nyilvánvaló, hogy az minden észszerű kétséget kizár.

20 E körülmények között határozott úgy az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a[z] [1215/2012] rendelet rendelkezéseit, különösen e rendelet 2. cikkének a) pontját és 39. cikkét, hogy valamely határozat akkor is végrehajtandó, ha az adós valamely tagállamban a kontradiktórius eljárás keretében elvégzett rövid vizsgálat alapján, azonban kizárólag a vele szemben harmadik államban meghozott ítélet jogi kötőerejére tekintettel a harmadik államban lefolytatott eljárás pernyertes fele részére a harmadik állam bírósága által jogerősen megállapított követelés alapján köteles fizetést teljesíteni, és az eljárás tárgya a tagállamban annak vizsgálatára korlátozódik, hogy fennáll-e az adóssal szemben a bíróság által jogerősen megállapított követelésből eredő igény?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges választ kell adni:

Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet rendelkezéseit, különösen e rendelet 1. cikkét, 2. cikkének a) pontját, 39., 45., 46. és 52. cikkét, hogy a végrehajtást az [e rendelet] 45. cikkében kifejtett okok bármelyikének fennállásától függetlenül meg kell tagadni, ha a vizsgálandó határozat nem az [említett rendelet] 2. cikkének a) pontja, illetve 39. cikke értelmében vett határozat, vagy a határozat alapjául szolgáló kérelem az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban nem esik [ugyanezen rendelet] hatálya alá?

3) Amennyiben az első kérdésre nemleges, a második kérdésre pedig igenlő választ kell adni:

Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet rendelkezéseit, különösen e rendelet 1. cikkét, 2. cikkének a) pontját, 39. cikkét, 42. cikke (1) bekezdésének b) pontját, 46. és 53. cikkét, hogy a címzett tagállam bíróságának a végrehajtás megtagadása iránti kérelemre indított eljárásban már az eredetileg eljáró bíróság [e rendelet] 53. cikke szerinti tanúsítványban szereplő információi alapján is szükségszerűen abból kell kiindulnia, hogy a rendelet hatálya alá tartozó és végrehajtandó határozatról van szó?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

21 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontját és 39. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a valamely tagállam bírósága által valamely harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján elfogadott fizetési meghagyás határozatnak minősül, és a többi tagállamban végrehajtható.

22 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy mivel az 1215/2012 rendelet (34) preambulumbekezdésének megfelelően e rendelet hatályon kívül helyezi és felváltja az 1968. évi Brüsszeli Egyezmény helyébe lépő 44/2001 rendeletet, a Bíróság által az utóbbi jogi aktusok rendelkezéseire vonatkozóan adott értelmezés érvényes az 1215/2012 rendeletre is, amennyiben e rendelkezések „egyenértékűnek” minősíthetők (2022. március 10-i BMA Nederland ítélet, C-498/20, EU:C:2022:173, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Márpedig ez a helyzet egyrészt ezen egyezmény 25. cikke és 27. cikkének 1. pontja, valamint a 44/2001 rendelet 32. cikke és 34. cikkének 1. pontja, másrészt pedig az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja, valamint 45. cikke (1) bekezdésének a) pontja esetében.

24 Amint arra a Bíróság rámutatott a 44/2001 rendelet 32. cikke tekintetében, amely az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontjával egyenértékű rendelkezés, a „határozat” fogalmába tartozik valamely tagállam bírósága által hozott bármely határozat, a szóban forgó határozat tartalmától függetlenül (lásd ebben az értelemben: 2012. november 15-i Gothaer Allgemeine Versicherung és társai ítélet, C-456/11, EU:C:2012:719, 23. pont).

25 Következésképpen e fogalom magában foglalja a valamely tagállam bírósága által valamely harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján elfogadott fizetési meghagyást is.

26 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis ahhoz, hogy a határozatok az 1215/2012 rendelet hatálya alá tartozzanak, elegendő, hogy olyan bírósági határozatokról legyen szó, amelyek – mielőtt azok elismerését vagy végrehajtását valamely, az eredeti eljárás helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban kérték – az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban különböző

módozatú, kontradiktórius eljárás tárgyát képezték vagy képezhették volna (lásd analógia útján: 2009. április 2-i Gambazzi ítélet, C-394/07, EU:C:2009:219, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Ezt a tág és önálló értelmezést az 1215/2012 rendelet által létrehozott rendszer, valamint az általa követett célkitűzések is alátámasztják (lásd analógia útján: 2012. november 15-i Gothaer Allgemeine Versicherung és társai ítélet, C-456/11, EU:C:2012:719, 26. és 28. pont).

28 Először is, ami az 1215/2012 rendelet által követett célkitűzéseket illeti, annak (6) preambulumbekezdése kifejti a polgári és kereskedelmi ügyekben hozott határozatok szabad mozgásának célkitűzését. Ezenkívül (4) és (26) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e rendelet célja az alaki követelmények egyszerűsítése az e rendelet hatálya alá tartozó tagállamok határozatainak gyors és egyszerű elismerése és végrehajtása céljából. Márpedig, amint arra az Európai Bizottság rámutatott, az említett rendelet 2. cikke a) pontjának ettől eltérő értelmezése a „határozat” fogalmát a tartalmához kapcsolná, ami ellentétes lenne ezzel a célkitűzéssel.

29 Másodszor, ami az 1215/2012 rendelet által létrehozott rendszert illeti, e rendelet (26) preambulumbekezdése hangsúlyozza a tagállamok bíróságai közötti kölcsönös bizalom elvének fontosságát a bírósági határozatok végrehajtását illetően, ami azt feltételezi, hogy a „határozat” fogalmát nem lehet megszorítóan értelmezni.

30 Márpedig sérülne e kölcsönös bizalom, ha valamely tagállami bíróság vitathatná az olyan fizetési meghagyás „határozat” jellegét, amelyet egy másik tagállam bírósága harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján fogadott el.

31 Végeredményben az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti „határozat” fogalmának megszorító értelmezése azzal a következménnyel járna, hogy a bíróságok által elfogadott, e rendelet 45. cikkében taxatíve felsorolt kivételek között nem szereplő olyan aktusok csoportja jönne létre, amelyek nem tartozhatnak a „határozat” e fogalmába, és amelyeket, következésképpen, más tagállamok bíróságai nem lennének kötelesek végrehajtani. Az aktusoknak egy ilyen csoportja összeegyeztethetetlen lenne az említett rendelet 39., 45. és 46. cikke által kialakított rendszerrel, amely a bírósági határozatok *ipso iure* végrehajtását írja elő, és kizárja az eredeti eljárás helye szerinti tagállam bíróságai joghatóságának a címzett tagállam bíróságai általi felülvizsgálatát (lásd analógia útján: 2012. november 15-i Gothaer Allgemeine Versicherung és társai ítélet, C-456/11, EU:C:2012:719, 31. pont).

32 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a High Court alapügyben szóban forgó fizetési meghagyása az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban legalább egy rövid kontradiktórius eljárás tárgyát képezte, így az az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti határozatnak minősül. Következésképpen, mivel e határozatot e tagállamban végrehajthatóvá nyilvánították, e rendelet 39. cikke értelmében az a többi tagállamban végrehajtható.

33 E következtetést nem kérdőjelezi meg az a tény, hogy érdemben az említett fizetési meghagyást olyan, harmadik államban hozott ítéletek végrehajtása keretében fogadták el, amelyek a tagállamokban nem hajthatók végre.

34 Az 1215/2012 rendelet hatályának a joghatóságra, valamint a tagállami bíróságok által hozott határozatok elismerésére és végrehajtására vonatkozó kérdésekre való korlátozása miatt, valamint az e kérdéseket a harmadik államok bíróságai által hozott határozatok vonatkozásában

szabályozó egyéb uniós jogi rendelkezések hiányában ugyanis ugyanezen tagállamok főszabály szerint szabadon határozhatják meg azokat a feltételeket és eljárásokat, amelyek lehetővé teszik a nemzeti bíróságok számára az előttük folyamatban lévő jogviták elbírálását. Ebből következik, hogy a valamely tagállamban létező, bizonyos típusú bírósági eljárásoknak és határozatoknak nem szükségszerűen van más tagállamokban ezekkel egyenértékű megfelelője.

35 Ami különösen azt a kérdést illeti, hogy a tagállamokban milyen joghatások fűződhetnek a harmadik államok bíróságai által hozott ítéletekhez, az uniós szintű harmonizáció hiánya azzal a következménnyel jár, hogy valamely tagállam bíróságai az alkalmazandó nemzeti jognak megfelelően jogszerűen hozhatnak végrehajtható határozatokat ezen ítéletek alapján, még akkor is, ha ugyanezen ítéletek más tagállamokban való figyelembevétele továbbra is a végrehajthatóvá nyilvánítás követelményének a teljesülésétől függne.

36 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit a kérdést előterjesztő bíróság meg kíván állapítani, az 1994. január 20-i Owens Bank ítélet (C-129/92, EU:C:1994:13), amelyből analógia útján arra lehet következtetni, hogy az 1215/2012 rendelet 29–31. cikke nem alkalmazandó a polgári és kereskedelmi ügyekben harmadik államban hozott ítéletek végrehajthatóságának megállapítására irányuló eljárásokra, nem vonja maga után azt, hogy a valamely harmadik állam által hozott ítélet alapján elfogadott határozat ne tartozhatna e rendelet hatálya alá, valamely tagállam hatásköri és eljárási szabályai értelmében.

37 Egyrészt ugyanis, hasonlóan ahhoz, ami minden más nemzeti bírósági határozatra érvényes, az alapügyben szóban forgó fizetési meghagyáshoz hasonló jogi aktusnak az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti határozatnak való minősítése egyáltalán nem függ attól a kérdéstől, hogy maga az az eljárás, amelynek végén elfogadták, e rendelet hatálya alá tartozik-e, mivel e rendeletnek nem célja a tagállamok eljárási szabályainak egységesítése (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 9-i Toplofikatsia Sofia és társai ítélet, C-208/20 és C-256/20, EU:C:2021:719, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Másrészt és mindenesetre az 1994. január 20-i Owens Bank ítélet (C-129/92, EU:C:1994:13, 14. és 18. pont) egyértelműen különbséget tett az 1968. évi Brüsszeli Egyezménynek a valamely harmadik államban polgári és kereskedelmi ügyekben hozott ítéletek elismerésére vagy végrehajtására irányuló eljárásokra való alkalmazhatatlansága és ezen egyezménynek valamely szerződő állam bírósága által hozott bármely határozatra való alkalmazhatósága között, függetlenül annak elnevezésétől.

39 Meg kell tehát állapítani, hogy az 1215/2012 rendelet egyetlen rendelkezése, továbbá e rendelet egyetlen célja sem képezi akadályát annak, hogy a valamely tagállam bírósága által valamely harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján elfogadott fizetési meghagyás az említett rendelet hatálya alá tartozzon.

40 Mindazonáltal az 1215/2012 rendelet 39., 45. és 46. cikkében létrehozott rendszerből az következik, hogy az ilyen fizetési meghagyásnak az e rendelet 2. cikkének a) pontja szerinti határozatként való elismerése nem fosztja meg a kötelezett felet azon jogától, hogy az említett 45. cikk szerinti megtagadási okok valamelyikére hivatkozva kifogásolja e határozat végrehajtását.

41 Közelebbről, az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e rendelet 46. cikkével összefüggésben értelmezett a) pontjának megfelelően bármely érdekelt fél kérelmére meg kell tagadni a határozat elismerését, ha az ilyen elismerés nyilvánvalóan ellentétes a címzett tagállam közrendjével.

42 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy bár a tagállamok főszabály szerint saját nemzeti szempontjaiknak megfelelően, szabadon határozhatják meg közrendi követelményeiket, e fogalom korlátai az említett rendelet értelmezéséhez kapcsolódnak. Ennélfogva ugyan nem a Bíróság feladata, hogy meghatározza valamely tagállam közrendjének a tartalmát, az már rá hárul, hogy ellenőrizze azokat a korlátokat, amelyek között a tagállam bírósága e fogalom alkalmazásához folyamodhat annak érdekében, hogy ne ismerjen el valamely, más tagállam bíróságától származó határozatot (lásd analógia útján: 2000. március 28-i Krombach ítélet, C-7/98, EU:C:2000:164, 22. és 23. pont; 2015. július 16-i Diageo Brands ítélet, C-681/13, EU:C:2015:471, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ezenkívül a valamely más tagállamban hozott határozatok érdemi felülvizsgálatának megtiltásával az 1215/2012 rendelet 52. cikke megtiltja a címzett tagállam bíróságának, hogy megtagadja e határozat elismerését pusztán azon az alapon, hogy eltérés van az eredeti eljárás helye szerinti állam bírósága által alkalmazott jogszabály, és azon jogszabály között, amelyet a címzett állam bírósága alkalmazott volna abban az esetben, ha a jogvita előtte folyt volna. Ugyanígy, a címzett állam bírósága nem vizsgálhatja felül az eredeti eljárás helye szerinti állam bírósága által kifejtett jogi vagy ténybeli megállapítások helytállóságát (lásd analógia útján: 2000. március 28-i Krombach ítélet, C-7/98, EU:C:2000:164, 36. pont; 2015. július 16-i Diageo Brands ítélet, C-681/13, EU:C:2015:471, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 A valamely más tagállamban hozott határozatok érdemi felülvizsgálatára vonatkozó tilalom tiszteletben tartása érdekében tehát az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő közrendi záradék alkalmazása csak abban az esetben képzelhető el, ha az e tagállamban hozott határozat elismerése a címzett állam jogrendjében lényegi jelentőségűnek tekinthető jogszabály vagy e jogrendben alapvetőnek elismert jog nyilvánvaló megsértését képezi (lásd analógia útján: 2000. március 28-i Krombach ítélet, C-7/98, EU:C:2000:164, 37. pont; 2015. július 16-i Diageo Brands ítélet, C-681/13, EU:C:2015:471, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ilyen megsértésnek minősülhet, ha a kötelezett fél nem tudott az eredetileg eljáró bíróság előtt hatékonyan védekezni, valamint a végrehajtani kért határozatot nem tudta az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban megtámadni (lásd ebben az értelemben: 2009. április 2-i Gambazzi ítélet, C-394/07, EU:C:2009:219, 27., 37., 45. és 46. pont).

46 Így a jelen ügyben, amennyiben J bizonyítaná a címzett tagállamban eljáró bíróság előtt, hogy az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban nem volt lehetősége érdemben vitatni az alapügyben szóban forgó fizetési meghagyás tárgyát képező jordániai ítéletek alapjául szolgáló állításokat, e bíróság megtagadhatná e fizetési meghagyás végrehajtását a nemzeti közrenddel való nyilvánvaló összeegyeztethetetlenség miatt. Kizárólag a kérdést előterjesztő bíróság feladata ennek értékelése.

47 A fentiek összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontját és 39. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállam bírósága által valamely harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján elfogadott fizetési meghagyás határozatnak minősül, és a többi tagállamban végrehajtható, ha az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban kontradiktórius eljárást követően hozták és ott végrehajthatónak nyilvánították, ugyanakkor a határozat jelleg nem fosztja meg a kötelezett felet azon jogától, hogy e rendelet 46. cikkének megfelelően ugyanezen rendelet 45. cikke szerinti valamelyik megtagadási okra hivatkozva a végrehajtás megtagadását kérje.

A második és a harmadik kérdésről

48 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második és a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikkének a) pontját és 39. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállam bírósága által valamely harmadik államban hozott jogerős ítéletek alapján elfogadott fizetési meghagyás határozatnak minősül, és a többi tagállamban végrehajtható, ha az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban kontradiktórius eljárást követően hozták és ott végrehajthatónak nyilvánították, ugyanakkor a határozat jelleg nem fosztja meg a kötelezett felet azon jogától, hogy e rendelet 46. cikkének megfelelően ugyanezen rendelet 45. cikke szerinti valamelyik megtagadási okra hivatkozva a végrehajtás megtagadását kérje.

Aláírások